

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ
ΚΑΙ
ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙ-
ΧΟΝ ΤΟΙΑΥΤΗΝ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ
ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

• Δεσφ. πεδύρας • Εκπ. συμβ. 1937
Τιμάται μετά β. βλίσσ. και φόρων 20 9.25
(1937) δε 3.75, φόρος εισογμ. 8.25

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)

1937

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ, Δ. Φ.
Π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ.

42068

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΧΑΡΩΝ Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ
ΚΑΙ
ΤΙΜΩΝ Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΗ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΤΙΣΤΟΙ-
ΧΟΝ ΤΑΞΙΝ ΤΩΝ ΛΟΙΠΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΤΗΣ
ΜΕΣΗΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

• Δοθ. 1927
Τιμάται μετ' εγγύησιν. Εμπ. συμβ.
(Βιβλ. δε 9/15, φέρουσιν εγγύησιν)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΑΣ & ΝΙΚΟΛΗΜΟΥ
(Παρά τὸ Μητροπολιτικὸν μέγαρον)
1927

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ

ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9 Ἰουνίου 1927

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 21426

Πρὸς

τὸν κ. Ἰωάννην Θ. Ρώσσην,
συγγραφέα διδακτικῶν βιβλίων.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι δι' ἡμετέρας πράξεως τῇ 12 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐκδοθείσης καὶ τῇ 27 τοῦ αὐτοῦ δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 41 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθησαν τὰ βιβλία ὑμῶν α') **Λουκιανοῦ Ἀνάχαρσις καὶ Ἐνύπνιον** (κείμενον) καὶ β') **Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες καὶ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος** (κείμενον) διὰ μίαν δεκαετίαν λογιζομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1927—28.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ

Ὁ Διευθυντῆς

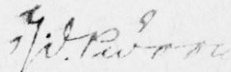
Ε. ΚΑΚΟΥΡΟΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν

Ὁ Τμηματάρχης

Κ. ΚΑΜΠΕΡΗΣ

Πᾶν γνήσιον ἀντίτυπον φέρει κάτωθεν τὴν ὑπογραφήν τοῦ συγγραφέως.

ΧΑΙ

ΕΡΜΗΣ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝ

§ 1. ΕΡΜ. Τί γελᾷς, ὦ Χάρων ; ἢ τί τὸ πορθημεῖον ἀπολιπὼν δευρο ἀνελήλυθας εἰς τὴν ἡμετέραν οὐ πάνυ εἰσθῶς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν ;

ΧΑΡ. Ἐπεθύμησα, ὦ Ἐρμῆ, ἰδεῖν ὅποιά ἐστὶ τὰ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἅ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ ἢ τίνων στερόμενοι πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς· οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. Αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ Ἄδου καὶ αὐτὸς ὡσπερ ὁ Θεττιάλος ἐκεῖνος νεανίσκος μίαν ἡμέραν λιπόνως γενέσθαι ἀνελήλυθα εἰς τὸ φῶς, καὶ μοι δοκῶ ἐς δέον ἐντετυχηκένας σοι· ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστώων καὶ δεῖξεις ἕκαστα ὡς ἂν εἰδῶς ἅπαντα.

ΕΡΜ. Οὐ σχολή μοι, ὦ πορθημεῦ, ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν· ὁ δὲ ὀξύθυμὸς ἐστὶ καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με δλον ἡμέτερον ἕαση εἶναι παραδοὺς τῷ ζόφῳ, ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρόην ἐποίησε, ὀίψη κάμῃ τεταγὼν τοῦ ποδὸς ἀπὸ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων γέλωτα καὶ αὐτὸς παρέχοιμι οἰνοχοῶν.

ΧΑΡ. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς καὶ ταῦτα ἑταῖρος καὶ σύμπλους καὶ ξυνδιάκτορος ὢν ; Καὶ μὴν καλῶς εἶχεν, ὦ Μαίας παῖ, ἐκείνων γοῦν σε μεμνησθαι, ὅτι μηδεπώποτε σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα ἢ πρόσκωπον εἶναι· ἀλλὰ σὺ μὲν ὀέγχεις ἐπὶ τοῦ κατα-

στρώματος ἑκταθείς ὤμους οὕτω καρτεροῦς ἔχων, ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὖροις, ἐκείνῳ παρ' ὄλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ· ἐγὼ δὲ πρῆσβυτης ὢν τὴν δικωπίαν ἐρέτιο μόνος. Ἄλλὰ πρὸς τοῦ πατρός, ὃ φίλιαιον Ἑρμίδιον, μὴ καταλίπῃς με, περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι· ὡς ἦν με σὺ ἀφῆς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω· καθάπερ γὰρ ἐκείνοι σφάλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκοτῷ, οὕτω δὴ κἀγὼ σοὶ ἔμπαιλιν ἀμβλυώτιω πρὸς τὸ φῶς, ἀλλὰ δός, ὃ Κυλλήνιε, ἐς αἰεὶ μεμνησομένην τὴν χάριν.

§ 2. EPM. Τοῦτο τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον κατασῆσεται μοι· ὀρῶ γοῦν τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον, ὑπουργητέον δ' ὁμως· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὅποτε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; Πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν, ὃ πορθμεῦ· πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἢ διατριβῆ γένοιτο. Εἶτα ἐμὲ μὲν κηρύτεσθαι δεήσει καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός, σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημοῦν μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου· κᾶτα ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει μὴδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν· ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδοις, τοῦτο ἤδη σκεπτέον.

XAP. Αὐτός, ὃ Ἑρμῆ, ἐπινόει τὸ βέλτιστον· ἐγὼ δὲ οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς ξένος ὢν.

EPM. Τὸ μὲν ὄλον, ὃ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν δεῖ χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου, ἅπαντα κατίδοις· σοὶ δὲ εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν· ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθέωρας. Ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοισι αἰεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὄρα ὑμῖν ὑψηλὸν τι ὄρος περισκοπεῖν.

§ 3. ΧΑΡ. Οἶσθα, ὦ Ἐρμῆ, ὅπερ εἶωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὴν πλέωμεν; Ὅποταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταίγισαν πλαγία τῇ ὀθόνη ἐμπέση καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῆ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στείλαι ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνέοντι, ἐγὼ δὲ τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακαλύομαι ὑμῖν· αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὸ βέλτιον. Κατὰ ταῦτά δὴ καὶ σὺ πρᾶττε, ὅποσα καλῶς ἔχειν νομίζεις κυβερνήτης νῦν γε ἄν· ἐγὼ δὲ, ὡς περ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι.

ΕΡΜ. Ὁρθῶς λέγεις, αὐτὸς γὰρ εἶσομαι, τί ποιητέον καὶ ἐξευρήσω τὴν ἱκανὴν σκοπὴν. Ἄρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδιος ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὀλυμπος ἐκείνοσ; Καίτοι οὐ φαῦλον ὁ ἀνεμνήσθη ἐς τὸν Ὀλυμπον ἀπιδὼν· συγκαμεῖν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ.

ΧΑΡ. Πρόσταττε· ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά.

ΕΡΜ. Ὁμηρος ὁ ποιητὴς φησι τοὺς Ἀλωέως υἱέας δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὅσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπᾶσαντας ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ· εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ, ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἔξιν οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. Ἐκεῖνῳ μὲν οὖν τῷ μαιρακίῳ, ἀτασθάλῳ γὰρ ἦσθη, δίκας ἐτεισάτην· νῦν δὲ—οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλευόμεν—τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπὴν;

§ 4. ΧΑΡ. Καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἐρμῆ, δύο ὄντες ἀναθῆσθαι ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὅσσαν;

ΕΡΜ. Διὰ τί δ' οὐκ ἄν, ὦ Χάρων; Ἡ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοις ἐκείνοις, καὶ ταῦτα θεοὺς ὑπάρχοντας;

ΧΑΡ. Οὐκ, ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀμήχανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν.

ΕΡΜ. Εἰκότως· ἰδιώτης γὰρ εἶ, ὦ Χάρων, καὶ ἡμιστὰ ποιητικὸς ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανόν, οὕτω ῥαδίως συνθεῖς τὰ ὄρη. Καὶ θαυμάζω, εἰ σοὶ ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότει, ὅς τὸν πόλον αὐτὸν εἰς ὧν φέρει ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. Ἀκούεις δέ γε ἴσως καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ ἐμοῦ περὶ τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξαί το ποτε αὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους ὑποθεῖς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ.

ΧΑΡ. Ἀκούω καὶ ταῦτα· εἰ δὲ ἀληθῆ, σὺ ἄν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰδείητε.

ΕΡΜ. Ἀληθέστατα, ὦ Χάρων. Ἡ τίνας γὰρ ἔνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύδοντο ἄν; Ὅστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν Ὅσσαν πρῶτον, ὡσπερ ἡμῖν ὑφηγεῖται τὸ ἔπος καὶ ὁ ἀρχιτέκτων.

*Αὐτὰρ ἐπ' Ὅσση
Πήλιον εἰνοσίφυλλον.*

Ὅρᾶς ὅπως ῥαδίως ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξεργάσμεθα. Φέρ' οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ ταῦτα ἱκανὰ εἶ καὶ ἐποικοδομεῖν δεήσει.

§ 5. Παπαῖ, κάτω ἔτι ἐσμέν ἐν ὑπωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν ἐφῶν μόγις Ἰωνία καὶ Λυδία φαίνεται, ἀπὸ δὲ τῆς ἐσπέρας οὐ πλέον Ἰταλίας καὶ Σικελίας, ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτέφων τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἰστρου μόνον, κάκειθεν ἢ Κρήτη οὐ πάνυ σαφῶς. Μετακινήτῃα ἡμῖν, ὦ πορθμεῦ, καὶ ἡ Οἶτη, ὡς ἔοικεν, εἶτα ὁ Παρνασσὸς ἐπὶ πᾶσιν.

ΧΑΡ. Οὕτω ποιῶμεν. Ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐξεργασώμεθα τὸ ἔργον ἀπομηκύναντες πέρα τοῦ πιθα-

νοῦ, εἶτα συγκαταρριφθέντες αὐτῷ πικρᾶς τῆς Ὁμήρου οἰκοδομητικῆς πειραθῶμεν ξυντριβέντες τῶν κρανίων.

ΕΡΜ. Θάρρει' ἀσφαλῶς ἔξει ἅπαντα. Μετατίθει τὴν Οἶτην' ἐπικυλινδείσθω ὁ Παρνασσός· ἰδοὺ δὴ, ἐπάνειμι αὐθις· εὖ ἔχει· πάντα ὄρω· ἀνόβαινε ἤδη καὶ σύ.

ΧΑΡ. Ὅρεξον, ὦ Ἑρμῆ, τὴν χεῖρα· οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν με ταύτην μηχανὴν ἀναβιβάζεις.

ΕΡΜ. Εἴ γε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις, ὦ Χάρων, ἅπαντα· οὐκ ἔνε δὲ ἄμφο καὶ ἀσφαλῆ καὶ φιλοθεάμονα εἶναι. Ἄλλ' ἔχου μου τῆς δεξιᾶς καὶ φείδου μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν· εὖ γε, ἀνελήλυθας καὶ σύ· ἐπειδήπερ δὲ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἐκάτερος ἄκραν ἀπολαβόμενος καθεζώμεθα· σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων ἐπισκόπει ἅπαντα.

§ 6. ΧΑΡ. Ὅρω γῆν πολλὴν καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιρρέουσαν καὶ ὄρη καὶ ποταμούς τοῦ Κωκυτοῦ καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς καὶ τινες φωλεοὺς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς νομίζεις.

ΧΑΡ. Οἶσθα οὖν, ὦ Ἑρμῆ, ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ καὶ τὴν Οἶτην καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν·

ΕΡΜ. Ὅτι τί;

ΧΑΡ. Οὐδὲν ἀκριβὲς ἐγὼ γοῦν ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρω· ἐδεόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὸ μόνον ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὄραν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς καὶ ἃ πράττουσι καὶ οἷα λέγουσιν, ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχῶν εἶδες γελῶντα καὶ ἤρου με ὅτι γελῶν. ἀκούσας γάρ τινος ἦσθην ἐς ὑπερβολήν.

ΕΡΜ. Τί δαὶ τοῦτο ἦν;

ΧΑΡ. Ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθῆις ὑπὸ τινος τῶν ἐς τὴν ὑστεραίαν, Μάλιστα ἤξω, ἔφη, καὶ μεταξὺ λέ-

γοντος ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμῖς ἐμπесоῦσα οὐκ οἶδ' ὅ-
του κινήσαντες ἀπέκτεινεν αὐτόν. Ἐγέλευσα οὖν,
οὐκ ἐπιτέλεσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. Ἔοικα δὲ καὶ νῦν
ὑποκαταβήσεσθαι ὡς μᾶλλον βλέπομι καὶ ἀκούομι.

§ 7. EPM. Ἐχ' ἀτρέμας· κοῖ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰά-
σομαί σοι καὶ ὀξυδερκέστατόν σε ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ
παρ' Ὀμήρου, τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐφθδὴν λαβῶν.
κάπειδ' ἀν εἶπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν,
ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὀρᾶν.

XAP. Λέγε μόνον.

EPM. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἔλον, ἢ
πρὶν ἐπῆεν,
ὄφρ' εὖ γινώσκῃς ἡμὲν θεόν, ἠδὲ καὶ
ἄνδρα.

Τί ἐστιν; Ἦδη ὀρᾶς;

XAP. Ὑπερφυῶς γε· τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖνος
ὡς πρὸς ἐμέ· ὥστε σὺ τὸ ἐπὶ τούτῳ προσδίδασκέ με καὶ
ἀκοκρίνου ἐρωτῶντι. Ἄλλ' εἰ βούλει κάγω κατὰ τὸν
Ὅμηρον ἐρήσομαί σε, ὡς μάθῃς οὐδ' αὐτὸν ἀμελέ-
τητον ὄντα με τῶν Ὀμήρου;

EPM. Καὶ πόθεν σὺ ἔχεις τι τῶν ἐκείνου εἰδέναι
ναύτης αἰεὶ καὶ πρόσκοπος ὄν;

XAP. Ὀρᾶς; Ὀνειδιστικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην! Ἐγὼ
δὲ, ὁπότε διεπόρθμευθ' αὐτὸν ἀποθανόντα, πολλὰ ῥαφῶ-
δοῦντος παρακούσας ἐνίων ἔτι μέμνημαι· καίτοι χειμῶν
ἡμᾶς οὐ μακρὸς τότε, καταλάμβανεν. Ἐπεὶ γὰρ ἠρξάτο
ἔδειν οὐ πάνυ αἰσιόν τινα φθδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ
Ποσιδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας καὶ ἐτάραξε τὸν πόν-
τον ὅπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρῳαίαν καὶ πά-
σας τὰς θυέλλας ὠρόθυνε καὶ ἄλλα πολλά, κυκῶν τὴν
θάλατταν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμῶν καὶ ἄφνω καὶ γνόφος
ἐμπесὼν ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν· ὅτε

περὶ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψωδιῶν τὰς πολλὰς αὐτῇ Σκύλλῃ καὶ Χαρύβδει καὶ Κύκλωπι. Ὅσα χαλεπὸν οὖν ἦν ἐκ τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυλάττειν.

§ 8. Εἰπέ γάρ μοι·

*Τίς γὰρ ὁδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ ἤυς τε μέγας τε,
ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;*

ΕΡΜ. Μίλων οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλητής. Ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἕλληνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμνος φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου.

ΧΑΡ. Καὶ πόσον δικαιότερον ἂν ἐμέ, ὦ Ἐρμῆ, ἐπαινοῖεν, ὅς αὐτὸν σοὶ τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβῶν ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπότεν ἦκη πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀναλωτοτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαίσθεις τοῦ Θανάτου, μηδὲ ξυνεῖς, ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίξει; Κατὰ οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ μεμνημένος τῶν στεφάνων τούτων καὶ τοῦ κρότου· νῦν δὲ μέγα φρονεῖ θαυμάζομενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φόρῳ· τί δ' οὖν οἰηθῶμεν; Ἄρα ἐλπίζει αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαι ποτέ;

ΕΡΜ. Πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσεις ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ;

ΧΑΡ. Ἐὰ τοῦτιον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότεν πλέη μηδ' ἐμπίδα ἡμῖν οὐχ' ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος.

§ 9. Σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπέ·

*Τίς τ' ἄρ' ὁδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνὴρ;
Οὐχ' Ἕλλην, ὡς ἔοικεν, ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς.*

ΕΡΜ. Κῦρο, ὦ Χάρων, ὁ Καμβύσου, ὅς τὴν ἀρχὴν πάλαι Μήδων ἐχόντων νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι· καὶ Ἀσσυρίων δ' ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο καὶ νῦν ἐλασεῖοντι ἐπὶ Λυδίας

ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον ἄρχοι ἀπάντων.

ΧΑΡ. Ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κάκεινός ἐστιν ;

ΕΡΜ. Ἐκεῖσε ἀπόβλεψόν ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπο-
λιν τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι, καὶ τὸν
Κροῖσον αὐτὸν ὄρας ἤδη ἐπὶ κλίνης χρυσῆς καθήμενον
Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον. Βούλει ἀκούσωμεν
αὐτῶν ὅ,τι καὶ λέγουσι ;

ΧΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν.

§ 10. ΚΡΟΙΣ. Ὡ ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου
τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς θησαυροὺς καὶ ὅσος ἄσημος χρυ-
σός ἐστιν ἡμῖν καὶ τὴν ἄλλην πολυτέλειαν· εἰπέ μοι,
τίνα ἡγῆ τῶν ἀπάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέστατον
εἶναι ;

ΣΑΡ. Τί ἄρα ὁ Σόλων ἐρεῖ ;

ΕΡΜ. Θάρρει· οὐδὲν ἀγεννές, ὦ Χάρων.

ΣΟΛ. Ὡ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ εὐδαιμόνες· ἐγὼ
δέ, ὧν οἶδα, Κλέοβιν καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονε-
στάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας τῆς Ἀργό-
θεν, τοὺς ἅμα πρόφην ἀποθανόντας, ἐπεὶ τὴν μητέρα
ὑποδύντες εἴλκυσαν ἐπὶ τῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν.

ΚΡΟΙΣ. Ἔστω· ἐχέτωσαν ἐκεῖνοὶ τὰ πρῶτα τῆς
εὐδαιμονίας. Ὁ δεύτερος δὲ τίς ἂν εἴη ;

ΣΟΛ. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ὃς εὖ τε ἐβίω καὶ ἀπέ-
θανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος.

ΚΡΟΙΣ. Ἐγὼ δέ, ὦ κάθαμα, οὐ σοι δοκῶ εὐδαι-
μων εἶναι ;

ΣΟΛ. Οὐδέπω οἶδα, ὦ Κροῖσε, ἢν μὴ πρὸς τὸ τέ-
λος ἀφίκη τοῦ βίου· ὁ γὰρ θάνατος ἀκριβῆς ἔλεγχος
τῶν τοιούτων καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέμα εὐδαιμόνως
διαβιῶναι.

ΧΑΡ. Κάλλιστα, ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιλέ-
γησαι, ἀλλὰ παρὰ τὸ πορθημεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γίνεσθαι

τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν.

§ 11. Ἄλλὰ τίνες ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει ἢ τί ἐπὶ τῶν ὄμων φέρουσι ;

ΕΡΜ. Πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσαῖς ἀνατίθησι μισθὸν τῶν χρησμῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν ὑστερον· φιλόμαντις δὲ ὁ ἀνὴρ ἐκτόπως.

ΧΑΡ. Ἐκεῖνο γὰρ ἐστὶν ὁ χρυσός, τὸ λαμπρόν, ὃ ἀποστίλβει, τὸ ὑπώχρον μετ' ἐρυθήματος ; Νῦν γὰρ πρῶτον εἶδον ἀκούων ἀεὶ.

ΕΡΜ. Ἐκεῖνο, ὃ Χάρων, τὸ αἰοιδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον.

ΧΑΡ. Καὶ μὴν οὐχ' ὀρῶ ὅ,τι ἀγαθὸν αὐτῷ πρόσεστιν, εἰ μὴ ἄρα ἐν τι μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό.

ΕΡΜ. Οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο καὶ ἐπιβουλαὶ καὶ ληστήρια καὶ ἐπιροκίαι καὶ φόνοι καὶ δεσμά καὶ πλοῦς μακρὸς καὶ ἐμπορίαι καὶ δουλείαι ;

ΧΑΡ. Διὰ τοῦτο, ὃ Ερμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρων ; Οἶδα γὰρ τὸν χαλκόν, ὀβολόν, ὡς οἶσθα, παρὰ τῶν καταπλεόντων ἐκάστου ἐκλέγων.

ΕΡΜ. Ναί· ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολὺς, ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν· τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βράθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι· πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος ὥσπερ ὁ μόλυβδος καὶ τὰ ἄλλα.

ΧΑΡ. Δεινὴν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἱ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέος κτήματος.

ΕΡΜ. Ἄλλὰ οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος, ὃ Χάρων, ἐρᾶν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὀρᾶς, καταγελαῖ γὰρ τοῦ Κροῖσου καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου, καὶ μοι δοκεῖν ἐρέσθαι τι βούλεται αὐτόν· ἐπακούσωμεν οὖν.

§ 12. ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, ὦ Κροῖσε, οἷε γὰρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον ;

ΚΡΟΙΣ. Νῆ Δία· οὐ γὰρ ἔστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν μακάριον οἷε τὸν θεὸν ἀποφανεῖν, εἰ κτήσαιο σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς ;

ΚΡΟΙΣ. Πῶς γὰρ οὔ ;

ΣΟΛ. Πολλὴν μοι λέγεις, ὦ Κροῖσε, πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτούς, ἣν ἐπιθυμήσωσι.

ΚΡΟΙΣ. Ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσός, ὅσος παρ' ἡμῖν ;

ΣΟΛ. Εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδία ;

ΚΡΟΙΣ. Οὐ πάνυ τι.

ΣΟΛ. Τοῦ βελτίονος ἄρα ἐνδρεῖς ἔστε.

ΚΡΟΙΣ. Πῶς ἀμείνων ὁ σίδηρος τοῦ χρυσοῦ ;

ΣΟΛ. Ἦν ἀποκρίνη μηδὲν ἀγανακτῶν, μάθεις ἂν.

ΚΡΟΙΣ. Ἐρώτα, ὦ Σόλων.

ΣΟΛ. Πότεροι ἀμείνους οἱ σφάζοντές τινες ἢ οἱ σφάζομενοι πρὸς αὐτῶν ;

ΚΡΟΙΣ. Οἱ σφάζοντες δηλαδὴ.

ΣΟΛ. Ἄρ' οὖν, ἦν Κῦρος, ὡς λογοποιοῦσιν οἱ ἄλλοι, ἐπὶ Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιήσῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγκαῖος τότε ;

ΚΡΟΙΣ. Ὁ σίδηρος δηλονότι.

ΣΟΛ. Καὶ εἴ γε τοῦτον μὴ παρασκευάσαι, οἴχοιτο ἂν σοι ὁ χρυσός ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος.

ΚΡΟΙΣ. Εὐφήμει, ἄνθρωπε.

ΣΟΛ. Μὴ γένοιτο μὲν οὕτω ταῦτα· φαίνη δ' οὖν ἀμείνω τοῦ χρυσοῦ τὸν σίδηρον ὁμολογῶν.

ΚΡΟΙΣ. Οὐκοῦν καὶ τῷ θεῷ σιδηρᾶς πλίνθους θέλεις ἀνατιθέσθαι με, τὸν δὲ χρυσὸν ὀπίσω αὐθις ἀνακαλεῖν ;

ΣΟΛ. Οὐδὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται, ἀλλ' ἦν τε χαλκὸν ἦν τε χρυσὸν ἀναθῆς, ἄλλοις μὲν ποτε κτῆμα καὶ ἔρμαιον ἔση ἀνατεθεικῶς ἢ Φωκεῦσιν ἢ Βοιωτοῖς ἢ Δεελφοῖς αὐτοῖς ἢ τινι τυράνῳ ἢ ληιτῆϊ, τῷ δὲ θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.

ΚΡΟΙΣ. Ἄει σύ μου τῷ πλούτῳ προσπολεμεῖς καὶ φθονεῖς.

§ 13. EPM. Οὐ φέρει ὁ Λυδός, ὃ Χάρων, τὴν παρρησίαν καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων, ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, πένης ἀνθρωπὸς οὐχ ὑποπτήσων, τὸ δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων. Μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἄλόντα ἐπὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀναχθῆναι· ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς πρῶην ἀναγινωσκούσης τὰ ἐκάστῳ ἐπικεκλωσμένα ἐν οἷς καὶ ταῦτα ἐγγέγραπτο, Κροῖσον μὲν ἄλῶναι ὑπὸ Κύρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. Ὁρᾷς τὴν Σκυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τούτου τοῦ λευκοῦ ἐξελαύνουσαν;

ΧΑΝ. Νῆ Δία.

EPM. Τόμυρις ἐκαίνη ἐστί, καὶ τὴν κεφαλὴν γε ἀποιεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη ἐς ἄσκον ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. Ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν· οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα καὶ μυρία σφαλεῖς ἐν τε τῇ Λιβύῃ καὶ Αἰθιοπίᾳ τὸ τελευταῖον μανεῖς ἀποθανεῖται ἀποκτείνας τὸν Ἄπιν.

ΧΑΡ. ὦ πολλοῦ γέλωτος. Ἄλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; Ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ τὴν κεφαλὴν ἔξει ἐν ἄσκῳ αἵματος.

§ 14. Ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστίν, ὧ Ἐρμῆ, ὁ τὴν πορφύ-
ραν ἐφροσίδα ἐμπεπορημένος, ὁ τὸ διάδημα, ὧ τὸν
δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι τὸν ἰχθὺν ἀνατεμών,
νήσω ἐν ἀμφιρῦτῃ; βασιλεὺς δέ τις εὐχεται εἶναι.

ΕΡΜ. Εὖ γε παρῳδεῖς ἦδη, ὧ Χάρων· ἀλλὰ Πολυ-
κράτην ὄρας τὸν Σαμίων τύραννον πανευδαίμονα ἡγού-
μενον εἶναι· ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς ὑπὸ τοῦ παρσιῶ-
τος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατραπῇ
ἀνασκολοπισθήσεται ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας
ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου· καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς
ἐπήκουσα.

ΧΑΡ. Ἄγαμαι Κλωθοῦς, γεννικῆς καὶ αὐτούς, ὧ
βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε καὶ ἀνασκολόπιζε
ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες· ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθω-
σαν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι· ἐγὼ
δὲ γελάσῃμι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν
τῷ σκαφιδίῳ μήτε τὴν πορφύριδα μήτε τιάραν ἢ κλίνην
χρυσὴν κομίζοντας.

§ 15. ΕΡΜ. Καὶ τὰ μὲν τούτων ὧδε ἕξει· τὴν δὲ
πληθὺν ὄρας, ὧ Χάρων, τοὺς πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πο-
λεμοῦντας, τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς
δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;

ΧΑΡ. Ὀρῶ ποικίλην τινὰ τὴν τύρβην καὶ μεστὸν
ταραχῆς τὸν βίον καὶ τὰς πόλεις γε αὐτῶν ἑοικυίας τοῖς
σμήνεσιν, ἐν οἷς ἅπασι μὲν ἰδιὸν τι κέντρον ἔχει καὶ τὸν
πλησίον κεντεῖ, ὀλίγοι δὲ τινες, ὥσπερ σφῆκες ἄγουσι
καὶ φέρουσι τὸ ὑποδεέστερον. Ὁ δὲ περιπετόμενος αὐ-
τοὺς ἐκ τοῦ ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος τίνες εἰσίν;

ΕΡΜ. Ἐλπίδες, ὧ Χάρων, καὶ δαίματα καὶ ἄνοια καὶ
ἡδοναὶ καὶ φυλαργυρία καὶ ὄργαι καὶ μίση καὶ τὰ ται-
αῦτα. Τούτων δὲ ἡ ἄνοια μὲν κάτω ξυναμέμεικται αὐ-
τοῖς καὶ ξυμπολιτεύεται καὶ νῆ Δία καὶ τὸ μῖσος καὶ ἡ

ὄργη καὶ ζηλοτυπία καὶ ἀμαθία καὶ ἀπορία καὶ φιλαργυρία, ὁ φόβος δὲ καὶ αἱ ἐλπίδες ὑπεράνω πετόμενοι ὁ μὲν ἐμπίπτων ἐκπλήττει, ἐνίοτε καὶ ὑποπέτῃσιν ποιεῖ, αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰωρούμεναι, ὁπόταν μάλιστα οἴηται τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμεναι οἴχονται κελυφῆς αὐτοῦ ἀπολιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον κάτω πάσχοντα ὄρας ὑπὸ τοῦ ὕδατος.

§ 16. Ἦν δὲ ἀτενίσκη, κατόψει καὶ τὰς Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἐκάστω τὸν ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρητῆσθαι ξυμβέβηκεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων. Ὅρας καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκτων;

ΧΑΡ. Ὅρω πάνυ λεπτὸν ἐκάστω νῆμα ἐπιπελεγμένον γε τὰ πολλά, τοῦτο μὲν ἐκείνω, ἐκείνω δὲ ἄλλω.

ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ πορθημεῦ εἴμαρται γὰρ ἐκείνω μὲν ὑπὸ τούτου φονευθῆναι, τούτω δ' ὑπ' ἄλλου, καὶ κληρονομήσαι γε τοῦτον μὲν ἐκεῖνος, ὅτου ἂν ἦ μικρότερον τὸ νῆμα, ἐκείνον δὲ αὖ τούτου· τοιόνδε γάρ τι ἢ ἐπιπλοκή δηλοῖ. Ὅρας δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; Καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω μετέωρός ἐστι καὶ μετὰ μικρὸν καταπσών, ἀπορραγέντος τοῦ λίνου ἐπειδὴν μηκέτι ἀντέχη πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται, οὗτος δὲ ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἦν καὶ πέση, ἀψοφητὶ πσεῖται, μόλις καὶ τοῖς γείτεσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος.

ΧΑΡ. Παγγέλοια ταῦτα, ὦ Ἐρμῆ.

§ 17. ΕΡΜ. Καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοιμεν κατὰ τὴν ἀξίαν, ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα, ὦ Χάρων, καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου Θανάτου. Ἄγγελοι δὲ καὶ ὑπηρεταὶ αὐτοῦ μάλα πολλοί, ὡς ὄρας, ἠπίαλοι καὶ πυρετοὶ καὶ φθόαι καὶ περι-

πνευμονίαι καὶ ξίφη καὶ ληστήρια καὶ κόνεια καὶ δικασιαὶ καὶ τύραννοι· καὶ τούτων οὐδὲν ὄλωσ ἀπὸ τοὺς εἰσέρχεται, ἔστι ἂν εὖ πράττωσιν, ὅταν δὲ σφαλῶσι πολὺ τὸ ὄττοτοι καὶ αἰαὶ καὶ οἴμοι. Οἱ δὲ εὐθύς ἐξ ἀρχῆς ἐνενοοῦν ὅτι θνητοὶ τ' εἰσὶ αὐτοὶ καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ ἀπίασιν ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον καὶ ἥτιον ἠνιῶντο ἀποθανόντες· νῦν δὲ ἐς αἰεὶ ἐλπίσαντες χρήσθαι τοῖς παροῦσιν, ἐπειδὴν ἐπιστάς ὁ ὑπηρέτης καλῇ καὶ ἀπάγῃ πεδήσας τῷ πυρετῷ ἢ τῇ φθόγῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν οὐποτε προσδοκῆσαντες ἀποσπασθῆσθαι αὐτῶν. "Ἡ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος ὁ τὴν οἰκίαν σπονδῆ οἰκοδομούμενος καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν ἔξει τέλος ἀπὸ τῷ ὁ δὲ ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφον ἄπεισι τῷ κληρονόμῳ καταλιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς οὐδὲ δειπνήσας ὁ βῆθλιος ἐν αὐτῇ; Ἐκεῖνος μὲν γὰρ ὁ χαίρων ὅτι ἄρρενα παῖδα τέτοκεν αὐτῷ ἢ γυνή, καὶ τοὺς φίλους διὰ τοῦτο ἐστιῶν καὶ τοῦνομα τοῦ πατρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἐπιπέτης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἄρ' ἂν σοι δοκεῖ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γεννωμένῳ; Ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦντα ἐπὶ τῷ παιδί ἐκείνῳ ὄρῳ τὸν τοῦ ἀθλητοῦ πατέρα τοῦ Ὀλύμπια νενικηκότος, τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα τὸ παιδίον οὐχ ὄρῳ οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἷας αὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. Τοὺς μὲν γὰρ περὶ τῶν ὄρων διαφερομένους ὄρῳς, ὅσοι εἰσὶ, καὶ τοὺς συναγείροντας τὰ χρήματα, εἴτα, πρὶν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, καλουμένους, ὑφ' ὧν εἶπον τῶν ἀγγέλων τε καὶ τῶν ὑπηρετῶν.

§ 18. ΧΑΡ. Ὅρῳ ταῦτα πάντα καὶ πρὸς ἑμαυτὸν γε ἐννοῶ ὅτι ἡδὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον ἢ τί ἐκεῖνός ἐστιν, οὐ στερόμενοι ἀγανακτοῦσιν. "Ἡν γοῦν τοὺς

βασιλέας ἴδη τις αὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι δοκοῦσιν, ἔξω τοῦ ἀβεβαίου καὶ ὡς φῆς, ἀμφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡδέων τὰ ἀνιαρὰ εὐρήσει προσόντα αὐτοῖς, φόβους καὶ ταραχὰς καὶ μίση καὶ ἐπιβουλὰς καὶ ὀργὰς καὶ κολακείας· τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύνεισιν. Ἐὼ πένθη καὶ νόσους καὶ πάθη ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα αὐτῶν· ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρά, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη.

§ 19. Ἐθέλω δ' οὖν σοι, ὦ Ἐρμῆ, εἰπεῖν ᾧτινι εοικεναί μοι ἔδοξαν οἱ ἄνθρωποι καὶ ὁ βίος ἅπας αὐτῶν. Ἦδη ποτὲ πομφόλυγας ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνοῦ τινι καταράττοντι ἀνισταμένας; Τὰς φυσαλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός· ἐκείνων τοίνυν τινὲς μὲν μικραὶ εἰσι καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι ἀπέσβησαν, αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων ὑπερφυσώμεναι ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται, εἶτα μέντοι κάκειναι πάντως ἐξερράγησάν ποτε· οὐ γὰρ οἶόν τε ἄλλως γενέσθαι. Τοιοῦτόν ἐστιν ὁ ἀνθρώπου βίος· ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι οἱ μὲν μεζίους, οἱ δὲ ἐλάττους καὶ οἱ μὲν ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα, οἱ δὲ ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο· πᾶσι δ' οὖν ἀποθραγῆναι ἀναγκαῖον.

ΕΡΜ. Οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὀμήρου εἶκασας, ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὀμοῖ.

§ 20. ΧΑΡ. Καὶ τοιοῦτοι ὄντες, ὦ Ἐρμῆ, ὀρᾶς οἷα ποιῶσι καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι καὶ τιμῶν καὶ κτήσεων ἀμιλλώμενοι, ἅπαντα καταλιπόντας αὐτοῦς δεήσει ἓνα ὄβολόν ἔχοντας ἤκειν παρ' ἡμᾶς. Βούλει οὖν, ἐπειπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμεν, ἀναβοήσας παμμέγεθες παραινέσω αὐτοῖς ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δὲ ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ

ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων· «ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; Παύσασθε κάμνοντες· οὐ γὰρ ἐς αἰὲν βιώσασθε· οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν αἰδιὸν ἐστίν, οὐδ' ἂν ἀπαγάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὐτῷ ἀποθανόν, ἀλλ' ἀνάγκη αὐτὸν μὲν γυμνὸν οἴχεσθαι, τὴν οἰκίαν δὲ καὶ τὸν ἀγρὸν καὶ τὸ χρυσεῖον αἰὲν ἄλλον εἶναι καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότης». Εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ὑψηλοῦ ἐμβοήσαμεν αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἶοι μεγάλα ὠφελήθηναί τὸν βίον καὶ σωφρονεστέρους ἂν γενέσθαι παρὰ πολὺ;

§ 21. EPM. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα, ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὥς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὄντα· τοσοῦτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά, οἷόνπερ ὁ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἐταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. Πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι ἀκοῦσαι δυνηθεῖεν, ἦν καὶ σὺ κεκραγῶς διασραγῆς; Ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. Πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὄντα πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίνοντες, ὅξυ δέδορκότες εἰς τὰ πράγματα καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν.

XAP. Οὐκοῦν ἐκεῖνοις γοῦν ἐμβοήσωμεν;

EPM. Περιττὸν καὶ τοῦτο, λέγειν πρὸς αὐτοὺς ἅ ἴσασιν. Ὅρας ὅπως ἀποσπάσαντες τῶν πολλῶν καταγε-
λῶσι τῶν γιγνομένων καὶ οὐδαμῆ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοι εἰσι δρασιμὸν ἤδη βουλευόντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; Καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας.

XAP. Εὖ γε, ὦ γεννάδαι· πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσίν, ὦ Ἐρμῆ.

EPM. Ἰκαναὶ καὶ οὗτοι. Ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη.

§ 22. XAP. Ἐν ἔτι ἐπόθουν, ὦ Ἐρμῆ, εἰδέναί, καὶ

μοι δείξας αὐτὸ ἐντελῆ ἔση τὴν περιήγησιν πεποιημέ-
νος, τὰς ἀποθήκας τῶν σωματίων, ἵνα κατορύττουσι,
θεάσασθαι.

ΕΡΜ. Ἡοῖα, ὦ Χάρων, καὶ τύμβους καὶ τάφους
καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. Πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα
τὰ χόματα ὄρας καὶ τὰ στήλας καὶ πυραμίδας; Ἐκεῖνα
πάντα νεκροδοχεῖα καὶ σωματοφυλάκιά εἰσι.

ΧΑΡ. Τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λίθους καὶ
χρῶσι μύρον; Οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χω-
μάτων καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες καίουσί τε ταῦτι τὰ
πολυτελῆ δεῖπνα καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελί-
κρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐκχέουσιν;

ΕΡΜ. Οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν
Ἄδου πεπιστεύκασι γοῦν τὰς ψυχὰς ἀναλεμπομένας
κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἶόν τε περιπετομένας τὴν
κνῖσαν καὶ τὸν καλπὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ
μελίκρατον.

ΧΑΡ. Ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρα-
νία ξηρότατα; Καίτοι γελοῖός εἰμι σοὶ λέγων ταῦτα ὀ-
σημέραι κατάγοντι αὐτούς. Οἶσθα οὖν, εἰ δύναντ' ἄν
ἔτι ἀνελθεῖν ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι. Ἐπεὶ τοι καὶ
παγγέλοι' ἄν, ὦ Ἑρμῆ, ἔπασχες, οὐκ ὀλίγα πράγματα
ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτούς, ἀλλὰ καὶ αὐθις
ἀνάγειν πιομένους. Ὡμάταιοι τῆς ἀνοίας, οὐκ εἰδότες
ἠλίκοις ὄροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων
πράγματα καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἔστι καὶ ὅτι.

*κάτθαν' ὁμῶς ὃ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλλαχε τύμβου,
ἐν δὲ ἰῆ τιμῇ Ἴρος κρείων τ' Ἀγαμέμνων.*

Θερσίτη δ' ἴσος Θέτιδος παῖς ἠνυκόμοιο.

*πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκῶν ἀμενηνὰ κάρηνα,
γυμνοὶ τε ξηροί τε κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα.*

§ 23. ΕΡΜ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον

ἐπαντλεῖς. Ἄλλ' ἐπέπερ ἀνέμνησάς με, ἐθέλω σοι δεῖ-
ξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. Ὅρας τὸν ἐπὶ τῇ θα-
λάττῃ; Σίγειον μὲν ἐκεῖνό ἐστι τὸ Τρωικόν· ἀντικρῦ
δὲ ὁ Αἶας τέθαιπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ.

ΧΑΡ. Οὐ μεγάλοι, ὦ Ἐρμῆ, οἱ τάφοι. Τὰς πόλεις
δὲ τὰς ἐπισήμους δεῖξόν μοι ἤδη, ἅς κάτω ἀκούομεν,
τὴν Νίνον τὴν Σαρδαναπάλλου καὶ Βαβυλῶνα καὶ Μυ-
κῆνας καὶ Κλεωνάς καὶ τὴν Ἴλιον αὐτὴν· πολλοὺς
γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας ἐκεῖθεν, ὡς δέκα ὄλων
ἐτῶν μὴ νεωλκῆσαι μηδὲ διαψῦξαι τὸ σκαφίδιον.

ΕΡΜ. Ἡ Νίνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη
καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς, οὐδ' ἂν εἴποις, ὅπου
ποτὲ ἦν· ἡ Βαβυλὼν δὲ σοι ἐκεῖνη ἐστίν· ἡ εὐπυργος,
ἡ τὸν μέγαν περίβολον, οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητη-
θησομένη, ὥσπερ ἡ Νίνος· Μυκῆνας δὲ καὶ Κλεωνάς
αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι, καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. Ἀποπνί-
ξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ με-
γαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. Πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐ-
δαίμονες, νῦν δὲ τενθᾶσι καὶ αὐταὶ ἀποθνήσκουσι γάρ,
ὦ πορθμεῦ, καὶ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι καὶ τὸ παραδο-
ξότατον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι· Ἰνάχου γοῦν οὐδὲ τάφρος
ἔτι ἐν Ἀργεὶ καταλείπεται.

ΧΑΡ. Παπαῖ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνο-
μάτων,

Ἴλιος ἰρῆ καὶ εὐρύαγνια καὶ ἐνκτίμεναι Κλεωναί.

§ 24 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων τίνες ἐκεῖνοί εἰσιν οἱ πο-
λεμοῦντες ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν;

ΕΡΜ. Ἀργεῖους ὄρας, ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμο-
νίους καὶ τὸν ἡμιθνήτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδαν
τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ αἵματι.

ΧΑΡ. Ὑπὲρ τίνος δ' αὐτοῖς, ὦ Ἐρμῆ, ὁ πόλεμος;

ΕΡΜ. Ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται.

ΧΑΡ. ὦ τῆς ἀνοίας ! Οἱ γε οὐκ ἴσασιν ὅτι, κἄν ὄλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόλις ἂν ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ· τὸ δὲ πεδίον τοῦτο ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπᾶσαντες τῷ ἀρότρῳ.

ΕΡΜ. Οὕτω μὲν ταῦτα ἔσται· ἡμεῖς δὲ καταβάντες ἤδη καὶ κατὰ χώραν εὐθιτήσαντες αὖθις τὰ ὄρη ἀπαλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθ' ἃ ἐστάλην, σὺ δὲ ἐπὶ τὸ πορθημεῖον· ἤξω δέ σοι καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον νεκροστολῶν.

ΧΑΡ. Εὖγε ἐποίησας, ὦ Ἐρμῆ· εὐεργέτης ἐς αἰὲ ἀναγεγράψη. Ὠνάμην δέ τι διὰ σέ τῆς ἀποδημίας.—Οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα. [βασίλεις, πλίνθοι χρουσαῖ, ἑκατόμβαι μάχαι.] Χάρωνος δὲ οὐδὲ εἷς λόγος.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΤΙΜΩΝ ἢ ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΤΙΜΩΝ, ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΠΛΟΥΤΟΣ, ΠΕΝΙΑ, ΓΝΑΘΩΝΙΔΗΣ, ΦΙΛΙΑΔΗΣ, ΔΗΜΕΑΣ, ΘΡΑΣΥΚΛΗΣ

§ 1. ΤΙΜ. ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε καὶ ἑταιροῖε καὶ ἐφέστιε καὶ ἀστεροπητὰ καὶ ὄρχιε καὶ νεφεληγερέτα καὶ ἐρίγδουπε καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τοῦ μέτρου καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεκηνὸς τοῦ ὀυθμοῦ· ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπή καὶ ἡ βαρῦβρομος βροντὴ καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις καὶ σμερδαλέος κεραυνός; Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε καὶ καπνὸς ἀτεχνῶς ποιητικὸς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων. Τὸ δὲ αἰοιδιμὸν σοὶ καὶ ἐκηβόλον ὄπλον καὶ πρόχειρον οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη καὶ ψυχρὸν ἔστι μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

§ 2. Θᾶπτον γοῦν τῶν ἐπιπορκεῖν•τις ἐπιχειρούντων ἑώλον θουαλλίδα φοβηθεῖη ἂν ἢ τὴν τοῦ πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα· οὕτω δαλὸν τίνα ἐπανα•εῖνεσθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο οἶεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπληροθήσονται τῆς ἀσβόλου. Ὡστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντιβροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάντῃ ἀπίθανος ὢν, πρὸς οὕτω ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία θεομοιρογὸς ἀνὴρ μεγαλαυχούμενος. Πῶς γάρ; Ὅπου γε

καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις, ὅς οὔτε τῶν ἐπι-
 ορκούντων ἀκούεις οὔτε τοὺς ἀδικούντας ἐπισκοπεῖς,
 λημῆς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γινόμενα καὶ τὰ ὄντα
 ἐκκεκώφησαι καθάπερ οἱ παρηβηκότες.

§ 3. Ἐπεὶ νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυμος ὢν καὶ ἀκμαῖος
 τὴν ὀργὴν πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις
 καὶ οὐδέποτε ἤγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἄλ-
 ἄει ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν καὶ ἡ αἰγὶς ἐπεσειέ-
 ετο καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχῆς
 ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν προηκοντίζετο· οἱ σεισμοὶ δὲ
 κοσκινηδὸν καὶ ἡ ζωὴν σφρηδὸν καὶ ἡ χάλαζα πετρι-
 δόν· καὶ ἵνα σοι φορτικῶς διαλέγωμαι, ἕτοί τε ῥα-
 γδαῖοι καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκάστη σταγῶν· ὥστε τη-
 λικαύτη ἐν ἀκαρεῖ χρόνου ναυαγία ἐπὶ τοῦ Δευκαλίω-
 νος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκῶτων
 μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκεῖλαν τῷ Λυ-
 κωρεῖ ζώπυρον τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυ-
 λάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μεΐζονος.

§ 4. Τοιγάρτοι ἀκόλουθα τῆς ῥαθυμίας τὰ πύχειρα
 κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοὶ τινος οὔτε
 στεφανοῦντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον Ὀλυμπίων, καὶ
 οὗτος οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τι ἀρχαῖον συντελῶν· καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὃ
 θεῶν γενναιότατε, ἀποφαίνουσι παρῳσάμενοι τῆς τι-
 μῆς. Ἐὼ λέγειν, ποσάκις ἦδη σου τὸν νεὼν σεσυλήκα-
 σιν· οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοὶ τὰς χεῖρας Ὀλυμπίαισιν ἐπιβε-
 βλήκασιν, καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας ἢ ἀναστῆσαι
 τοὺς κύνας ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς βοιηδρο-
 μήσαντες αὐτοὺς συλλάβοιεν ἔτι συσκευαζομένους πρὸς
 τὴν φυγὴν· ἀλλ' ὁ γενναῖος καὶ Γιγαντολέτωρ καὶ Τι-
 τανοκράτωρ ἐκάθησο τοὺς πλοκάμους περιχειρόμενος
 ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. Ταῦ-

τα τοίνυν, ὦ θυμάσιε, πηνίκα παύσεται οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; Ἡ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; Πόσοι Φαέθοντες ἢ Δευκαλίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου;

§ 5. Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας τὰμὰ εἶπω, τοσοῦτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον εἰς εὐεργεσίαν τῶν φίλων ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκέτι οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν οὐδὲ προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑποπτήσσοντες καὶ προσκυνοῦντες κακ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀπηρητημένοι, ἀλλ' ἦν που καὶ ὀδῶ βαδίζων ἐν-τύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ στήλην παλαιοῦ νεκροῦ ὑπτίαν ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀνατετραμμένην παρέρχονται μηδὲ ἀναγνόντες, οἱ δὲ καὶ πόρρωθεν ἰδόντες ἑτέραν ἐκτρέπονται δυσάντητον καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ σωτήρα καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγεννημένον.

§ 6. Ὡστε ὑπὸ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος ἐναψάμενος διφθέραν ἐργάζομαι τὴν γῆν ὑπόμισθος ὀβολῶν τεττάρων, τῇ ἐρημῖα καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν. Ἐνταῦθα τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτ' ἔγε. Ἦδη ποτὲ οὖν, ὦ Κρόνου καὶ Πέρας υἱέ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ νήδυμον—ὑπέθ' τὸν Ἑλμενίδην γὰρ κεκοίμησαι—καὶ ἀναρριπίσας τὸν κεραυνὸν ἢ ἐκ τῆς Οἴτης ἐναυσάμενος μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεανικοῦ Λιός, εἰ μὴ ἀληθῆ ἔστι τὰ ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ καὶ τῆς ἐκεῖ ταφῆς μυθολογούμενα.

§ 7. ΖΕΥΣ. Τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κεκραγώς ἐκ

τῆς Ἀτικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὑπωρεΐᾳ πιναρὸς ὄλος καὶ αὐχμῶν καὶ ὑποδίφθερος ; Σκάπτει δὲ οἶμαι ἐπικεκυφῶς ἄλαλος ἄνθρωπος καὶ θρασύς. Ἡ που φιλόσοφος ἐστίν· οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξήγει καθ' ἡμῶν.

ΕΡΜ. Τί φῆς, ὦ πάτερ; Ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐγεκρατίδου τὸν Κολυττέα ; Οὗτός ἐστιν ὁ πολλακίς ἡμᾶς καθ' ἱερῶν τελείων ἐστιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς ὄλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς ἐορτάζειν εἰδόμεν τὰ Διάσια.

ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλαγῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦτοι φίλοι ; Τί παθὼν τοιοῦτός, ἐστίν ; Αὐχμηρός, ἄθλιος καὶ σκαπανεὺς καὶ μισθωτός, ὡς ἔοικεν, οὕτω βαρεΐαν καταφέρων τὴν δίκελλαν.

§ 8. ΕΡΜ. Οὕτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν καὶ φιλανθρωπία καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἄπαντας οἶκτος, ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια καὶ εὐθήθεια καὶ ἀκρισία περὶ τῶν φίλων, ὅς οὐ συνίει κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος, ἀλλ' ὑπὸ γυλῶν τοσοῦτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἦπαρ φίλους εἶναι αὐτοὺς καὶ ἐταίρους ᾤετο, ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν χαίροντας τῆ βροῦ· οἱ δὲ τὰ ὀσῶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς καὶ περιτραγόντες, εἰ δέ τις καὶ μυελὸς ἐνήν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο αὐτὸν καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι οὐδὲ προσβλέποντες— πόθεν γάρ;— ἢ ἐπικουροῦντες ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. Διὰ ταῦτα δικελλίτης καὶ διφθερίας, ὡς ὄραξ, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνῃς τὸ ἄστυ μισθοῦ γεωργεῖ μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρονται οὐδὲ τοῦνομα, εἰ Τίμων καλοῖτο, εἰδότες.

§ 9. ΖΕΥΣ. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνήρ οὐδὲ ἀμε-

λητέος· εικότως γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν· ἐπεὶ καὶ ὁμοια ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνος ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς τοσαῦτα μηρία ταύρων τε καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν· ἔτι γοῦν ἐν ταῖς ῥησὶ τὴν κνῖσαν αὐτῶν ἔχω. Πλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιπορούμενων καὶ βιαζομένων καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων—πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ δυσφύλακτοι καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον καταμύσαι ἡμῖν ἐφιασι—πολὺν ἤδη χρόνον οὐδὲ ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν, καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία καὶ λόγων ἔριδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς· μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ κεκραγόντων οὐδὲ ἐπακούειν ἔστι τῶν εὐχῶν· ὥστε ἢ ἐπιβυσάμενον χορὴ τὰ ὄτα καθῆσθαι ἢ ἐπιτροβῆναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα καὶ ἀσώματα καὶ λήρους μεγάλη τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι ξυνέβη πρὸς ἡμῶν οὐ φαῦλον ὄντα.

§ 10. Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον, ὃ Ἐριμῆ, παραλαβὼν ἄπιθι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος· ἀγέτω δὲ ὁ Πλοῦτος καὶ τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι μηδὲ ἀπαλλαιτέσθωσαν οὕτω ῥαδίως, κἄν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτοὺς τῆς οἰκίας. Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτόν, καὶ αὐθις μὲν σκέψομαι καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὴν τὸν κεραινὸν ἐπισκευάσω· καταγεμῆναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ὀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὅποτε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρόην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς μηδὲ ὄλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τοὺς θεοὺς. Ἀλλ' ἐκείνου μὲν διήμαρτον, — ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς — ὃ δὲ κεραινὸς εἰς τὸ Ἀνακεῖον παρασκήψας ἐκείνῳ τε κατέφλεξε καὶ αὐτὸς ὀλί-

γου δεῖν συνετριβῆ περι τῆ πέτρα. Πλήν ἰκανὴ ἐν τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὀρῶσιν.

§ 11. ΕΡΜ. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέμεναι καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ θρασύν. Οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον· ἰδοὺ γέ τοι αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων βοήσας καὶ παρορησιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία· εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν.

ΖΕΥΣ. Διὰ τί, ὦ ἄριστε Πλούτε, καὶ ταῦτα ἐμοῦ κελεύσαντος ;

§ 12. ΠΛΟΥΤ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ καὶ ἐξεφόρει καὶ ἐς πολλὰ κατεμέριζε καὶ ταῦτα πατροφῶν αὐτῷ φίλον ὄντα, καὶ μονονουχὶ δικράνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες. Αὐθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος ; Ἐπ' ἐκείνους, ὦ Ζεῦ, πέμπε με τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας, οἷς τίμιος ἐγὼ καὶ περιπόθητος· οὗτοι δὲ οἱ λάροι τῆς πενίας ξυνέστωσαν, ἦν προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες καὶ δίκελλαν ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκατάντους δωρεᾶς ἀμελητὶ προΐεμενοι.

§ 13. ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ· πάνυ γὰρ αὐτόν ἢ δίκελλα πεπαιδαγώγηκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὀσφύν, ὡς χοῆν σὲ ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. Σὺ μέντοι πάνυ μεμψιμοῖρος εἶναί μοι δοκεῖς, ὅς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας ἠφίει περινοστεῖν ἐ-

λευθέρως οὔτε ἀποκλείων οὔτε ζηλοτυπῶν· ἄλλοτε δὲ τοῦναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων κατακλεισθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μογλοῖς καὶ κλεισί καὶ σημείων ἐπιβολαῖς, ὡς μηδὲ παρακῦψαί σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. Ταῦτα γοῦν ἀποδύρου πρὸς με ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, συνασπαστικῶς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν λογισμῶν καὶ ἀποδοράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο, παρ' αὐτῶν· καὶ ὅλως τὸ πρᾶγμα ὑπέροδειον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ ἢ σιδηρῷ τῷ θαλάμῳ καθάπερ τὴν Δανάην παρθενεύεσθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς, ἀνατρεφόμενον, τῷ Τόκῳ καὶ τῷ Λογισμῷ.

§ 14. Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες αὐτοὺς ἐρῶντας μὲν ἐς ὑπερβολήν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρομένους τῷ ἔρωτι κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μογλὸν ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ φάτῃ κύνᾳ μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. Καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων καὶ τὸ καινότερον αὐτοὺς ζηλοτυπούντων, ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης ἢ οἰκονόμος ἢ παιδοτροφίβης ὑπεισιῶν λαθραίως ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα καὶ ἀνέραστον δεσπότην πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον ἐπαγρουπνεῖν ἑάσας τοῖς τόκοις. Πῶς οὖν οὐκ ἄδικα ταῦτα, πάλαι μὲν ἐκεῖνα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

§ 15. ΠΛΟΥΤ. Καὶ μὴν εἴ γε τάληθες ἐξετάζεις, ἄμφο σοι εὐλόγα δόξω ποιεῖν· τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ

πάνυ τοῦτο ἀνεμμένον ἀμελές καὶ οὐκ εὐνοϊκὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη· τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην καὶ τιμηλὴς καὶ ὑπέρογκος ἐπιμελουμένους, οὔτε προσαιπτομένους αὐτοὺς οὔτε ἐς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτους ἐνόμιζον εἶναι καὶ ὕβριστάς, οὐδὲν ἀδικοῦντά με ὑπὸ τοσοῦτοις δεσμοῖς κατασήμεντας, οὐκ εἰδύτας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίασιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

§ 16. Οὐτ' οὖν ἐκείνους οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι καὶ μήτε ἀφεξομένους τῷ παράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὄλον· σκόπει γάρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ Διός, εἴ τις νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν καὶ καλὴν ἐπειτα μήτε φυλάττοι μήτε ζηλοτυποῖ τὸ παράπαν, ἀφίεις καὶ βαδίζειν ἔνθα ἂν ἐθέλοι νίκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοιχευθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μαστροπεύων καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν δόξειν ἂν; Οὐ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τοῦτο φαίης ἂν ἐρασθεὶς πολλάκις.

§ 17. Εἰ δὲ τις ἔμπαλιν ἐλευθέρων γυναῖκα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀζμαίας καὶ καλῆς παρθένου μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθενεοῖ, καὶ ταῦτα ἐρᾷν φάσκων καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χροῆς καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτετηκυίας καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔσθ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παραπαίειν δόξειεν ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου καταμαρῶντων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην καθάπερ

ἰέρειαν τῇ Θεοδοφόρῳ τρέφων διὰ παντός τοῦ βίου ; Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος, ὑπ' ἐνίων δὲ ὥσπερ στιγματίας δραπέτης πεπεδημένος.

§ 18. ΖΕΥΣ. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; Διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάνταλος ἄποτοι καὶ ἄγευστοι καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χουσίῳ, οἱ δὲ καθάπερ ὁ Φινεύς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφήν ὑπὸ τῶν Ἀρπυιῶν ἀφαιρούμενοι. Ἄλλ' ἄπιθι ἤδη σωφρονεστέρω παρὰ πολὺ τῷ Τίμῳ ἐντευξόμενος.

ΠΛΟΥΤ. Ἐκεῖνος γάρ ποτε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετραυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρουῆναί με, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραντλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν; Ὡστε ἐς τὸν τῶν Λαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τοῦ κύτους μὴ στέγοντος, ἀλλὰ πρὶν εἰσρουῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος· οὕτως εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἐκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου καὶ ἀκόλυτος ἢ ἔξοδος.

§ 19. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχηνὸς τοῦτο καὶ ἐς τὸ ἅπαξ ἀναπεπτάμενον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου ὀσδίως εὐρήσει τὴν διφθέραν αὐτῆς καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί τοῦ πίθου. Ἄλλ' ἄπιτε ἤδη καὶ πλουτίζετε αὐτόν, σὺ δὲ μέμνησθαι, ὃ Ἐρμῆ, ἐπανιῶν πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀζονήσαντες ἐπισκευάσωσιν ὡς ἤδη γε τεθηγμένοι αὐτοῦ δεησόμεθα.

§ 20. ΕΡΜ. Προσόμεναι, ὦ Πλοῦτε. Τί τοῦτο; Ὑποσκάξεις; Ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ αἰεὶ τοῦτο, ὦ Ἐρμῆ, ἀλλ' ὁπότεν

μὲν ἀπίω παρὰ τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διός, οὐκ οἶδ' ὅπως βραδύς εἰμι καὶ χολὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος, ὁπότεν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀνείρων ᾠκύτερον· ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ ὕσπληγξ καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενηκίζως, ὑπερπήδησας τὸ στάδιον οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν.

ΕΡΜ. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φῆς· ἐγὼ γε τοι πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι χθῆς μὲν οὐδὲ ὀβολόν, ὥστε πρίασθαι βρόχον, ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πόποτε. Καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχειρες περιέχονται οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν.

§ 21. ΠΛΟΥΤ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἑμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ' αὐτοὺς ἅτε πλουτοδότης καὶ μεγαλόδοφος καὶ αὐτὸς ὢν· δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. Ἐπειδὴν τοίνυν μετοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς δέλτον ἐμβalόντες με καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς φροηδὸν ἀράμενοι μετακομίζουσι· καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας πρόκειται ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῆ ὀθόνη σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς, ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι κεληνότες ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην τετριγότες οἱ νεοττοί.

§ 22. Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῆ καὶ τὸ λίνον ἐντριηθῆ καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῆ καὶ ἀνακηρυχθῆ μου ὁ καινὸς δεσπότης ἦτοι συγγενῆς τις ἢ κόλαξ ἢ καταπύγων οἰκέτης ἐκ παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρμημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἄς ἤδη ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γεν-

ναῖος ἀπολαβών, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἤ ποτε, ἀρπα-
σάμενός με αὐτῇ δέλτῳ θεῖ φέρων ἀντὶ τοῦ τέως Πυρ-
ρίου ἢ Δρόμωνος ἢ Τιφείου Μεγακλῆς ἢ Μεγάβυζος ἢ
Πρώταρχος μετονομασθεῖς, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκεί-
νους ἐς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν ἀληθῆς ἄ-
γοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ θύνηος ἐκ μυχοῦ τῆς
σαγήνης διέφυγεν οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ καταπιών.

§ 23 Ὁ δὲ ἐμπεσὼν ἀθρόως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ
παχύδεσμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν πέδην πεφρικῶς καὶ εἰ
παριὼν ἄλλως μαστίξιέ τις, ὄρθιον ἐφιστάς τὸ οὖς καὶ
τὸν μυλῶνα ὥσπερ τὸ Ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκέτι
φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ τοὺς τε ἐλευθέ-
ρους ὑβρίζει καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ ἀποπειρώ-
μενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν, ἄχρῃ ἂν ἢ ἐς πορ-
νιδιὸν τι ἐμπεσὼν ἢ ἵπποτροφίας ἐπιθυμήσας ἢ κόλαξι
παραδοὺς ἑαυτὸν ὁμνύουσιν, ἢ μὴν εὐμορφότερον μὲν
Νιρέως εἶναι αὐτόν, εὐγενέστερον δὲ τοῦ Κέκροπος ἢ
Κόδρου, συνετώτερον δὲ τοῦ Ὀδυσσεώς, πλουσιώτερον
δὲ σύναμα Κροίσων ἐκκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου
ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιφορικῶν καὶ
ἀρπαγῶν καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

§ 24. EPM. Αὐτά που σχεδὸν φῆς τὰ γινόμενα ὀπό-
ταν δ' οὖν αὐτόπους βαδίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς ὢν εὐ-
ρίσκεις τὴν ὁδόν; Ἡ πῶς διαγινώσχεις ἐφ' οὖς ἂν σε ὁ
Ζεὺς ἀποστείλῃ κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀξίους;

ΠΛΟΥΤ. Οἶει γὰρ εὐρίσκειν με οἵτινες, εἰσι; Μὰ
τον Δία οὐ πάντ' οὐ γὰρ ἂν Ἀριστείδην καταλιπὼν Ἰπ-
πονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσήειν καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθη-
ναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίους.

EPM. Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθεῖς;

ΠΛΟΥΤ. Ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περινοστών,
ἄχρῃ ἂν λάθῃ τινὲς ἐμπεσῶν ὁ δέ, ὅστις ἂν πρῶτός μοι

περιτύχη ἀπαγαγὼν παρ' αὐτὸν ἔχει σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν.

§ 25. ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὸ αὐτῷ δοκοῦν πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴηται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους ;

ΠΛΟΥΤ. Καὶ μάλα δικαίως, ὠγαθέ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδὼς ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσέρετον οὕτω χρῆμα καὶ πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, πονηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιοῦτους ἐμπίπτω περιῶν καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.

ΕΡΜ. Εἶτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτούς, ῥαδίως φεύγεις οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδόν ;

ΠΛΟΥΤ. Ὁξυδερκῆς τότε πως καὶ ἀρτίπους γίνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς.

§ 26. ΕΡΜ. Ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γάρ, καὶ προσέτι ὄχρος καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν τοσοῦτους ἐραστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ, καὶ τυχόντας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶσθαι, εἰ δὲ ἀποτύχοιεν, οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας ; Οἶδα γοῦν τινὰς οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτως σου δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ ἐς βαθυκῆτα πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτούς καὶ πετρῶν καὶ ἠλιβάτων ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὅτι περὶ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. Πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσεις, εἰ τι ξυνίης σαυτοῦ, κορυβαντιᾶν αὐτούς ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηνότηας.

§ 27. ΠΛΟΥΤ. Οἶει γάρ τοιοῦτον, οἷός εἰμι, ὁρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλὸν ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσ-
εστιν ;

ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλουῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶν ;

ΠΛΟΥΤ. Οὐ τυφλοί, ὦ ἄριστε, ἀλλ' ἡ ἄγνοια καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάζουσιν αὐτούς· ἔτι δὲ καὶ αὐτός, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖόν τι ἐρασμιώτατον περιθέμενος, διάχρυσον καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύς ἐντυγχάνω αὐτοῖς· οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος ἐρῶσι καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. Ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς ὄλον ἀπογυμνώσας ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν ἀμβλυώπτοντες τὰ τηλικαῦτα καὶ ἐρῶντες ἀνερόστων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

§ 28. ΕΡΜ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γενόμενοι καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτοὶ περιθέμενοι ἔτι ἐξαπατῶνται, καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται αὐτούς, θάπττον ἂν τῶν κεφαλῆν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο ; Οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτούς, ὡς ἐπίχριστος ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας.

ΠΛΟΥΤ. Οὐκ ὀλίγα, ὦ Ἐρμῆ, καὶ πρὸς τοῦτό μοι συναγωνίζεται.

ΕΡΜ. Τὰ ποῖα ;

ΠΛΟΥΤ. Ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχεται με, συμπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἄνοια καὶ ἡ μεγαλοψυχία καὶ μαλακία καὶ ὕβρις καὶ ἀπάτη καὶ ἄλλ' ἅττα μυρία· ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστά καὶ ὁρέγεται τῶν φευκτῶν καμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθόντων κακῶν τέθηπε δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἂν.

§ 29. ΕΡΜ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ καὶ ὀλισθηρός, ὦ Πλουῦτε, καὶ δυσκάτοχος καὶ διαφευκτικός, οὐδεμίαν ἀντιλα-

βῆν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ αἱ ἐγγέλεις ἢ οἱ ὄφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδ' ὅπως ἢ Πενία δ' ἔμπαλιν ἰξώδης τε καὶ εὐλαβῆς καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότεα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσα ὡς πλησιάσαντας εὐθὺν ἔχεσθαι καὶ μὴ ἔχειν ὀραδίως ἀπολυθῆναι. Ἀλλὰ μεταξὺ φλύαρουντας ἡμᾶς προᾶγμα ἦδη οὐ μικρὸν διέλαθε.

ΠΛΟΥΤ. Τὸ ποῖον ;

ΕΡΜ. Ὅτι τὸν Θεσαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὐπερ ἔδει μάλιστα.

§ 30. ΠΛΟΥΤ. Θάρρει τούτου γε ἔνεκα· ἐν τῇ γῆ αὐτὸν αἰεὶ καταλείπων ἀνέροχομαι πρὸς ὑμᾶς ἐπισκῆψας ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν, ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἦν μὴ ἀκούσῃ ἐμοῦ βοήσαντος.

ΕΡΜ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἦδη τῆς Ἀττικῆς καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρι ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι.

ΠΛΟΥΤ. Εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγωγῶν· ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστών. Ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον.

§ 31. ΕΡΜ. Ὁ Τίμων οὔτοσί σκάπτει πλησίον ὄρεινόν καὶ ὑπόλιθον γῆριον. Παπαῖ, καὶ ἡ Πενία πάρεστι καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος, ἡ Καρτερία τε καὶ ἡ Σοφία καὶ ἡ Ἀνδρεία· καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ Λιμῷ ταττομένων ἀπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων.

ΠΛΟΥΤ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλαττόμεθα, ὦ Ἐρμῆ, τὴν ταχίστην ; Οὐ γὰρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου περιεσχημένον.

ΕΡΜ. Ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν.

§ 32. ΠΕΝ. Ποῖ τοῦτον ἀπάγεις, ὦ Ἄρχειφόντα, χειραγωγῶν ;

ΕΡΜ. Ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός.

ΠΕΝ. Νῦν ὁ Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοῖσι παραδοῦσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἀξίον ἀπέδειξα ; Οὕτως ἄρα εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ καὶ εὐαδίκητος, ὡσθ' ὁ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθαί με, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵνα αὐθις ὁ Πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν ὕβρει καὶ Τύφῳ ἐγγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαι, μαλθακὸν καὶ ἀγεννῆ καὶ ἀνόητον ἀποφήνας ἀποδοῶ πάλιν ἐμοὶ ὄζκος ἤδη γεγεννημένον ;

ΕΡΜ. Ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Διί.

§ 33. ΠΕΝ. Ἀπέρχομαι καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε καὶ Σοφία καὶ οἱ λοιποί, ἀκολουθεῖτέ μοι. Οὗτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με οὔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων, ἣ συνῶν ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων, τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡΜ. Ἀπέρχονται ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

§ 34. ΤΙΜ. Τίνες ἐστέ, ὦ κατάρατοι ; Ἡ τί βουλόμενοι δεῦρο ἤκετε ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες ; Ἄλλ' οὐ χαίροντες ἅπιτε μιαιοὶ πάντες ὄντες ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα [μάλα] βάλλων τοῖς βόλοις καὶ τοῖς λίθοις συντρίψω.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλῃς ; οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὐτοσί δὲ ὁ Πλοῦτος ; ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐ-

χῶν. Ὅστε ἀγαθῇ τύχῃ δέχου τὸν ὄλβον ἀποστάς τῶν πόνων.

TIM. Καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη καίτοι θεοὶ ὄντες ὡς φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ ἀνθρώπους καὶ θεοὺς μισῶ, τουτονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ἦ, καὶ ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ.

ΠΛΟΥΤ. Ἀπίωμεν, ὦ Ἐρμῆ, πρὸς τοῦ Διός, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

§ 35. EPM. Μηδὲν σκαιόν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον καὶ τραχὺ καταβαλὼν προτείνας τὸ χεῖρε λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην καὶ πλούτει πάλιν καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶτα καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν.

TIM. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἐμοὶ πλούτος ἢ δίκηλλα· τὰ δ' ἄλλα εὐδαιμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλησιάζοντος.

EPM. Οὕτως, ὦ τάν, ἀπανθρώπως;

Τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σε τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου τῶν θεῶν.

§ 36. TIM. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἐρμῆ, καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις τῆς ἐπιμελείας, τουτονὶ δὲ τὸν Πλούτον οὐκ ἂν λάβοιμι.

EPM. • Τί δὴ; •

TIM. Ὅτι καὶ πάλαι μυρίων μοι κακῶν αἴτιος οὗτος κατέστη κόλαξι τε παραδοὺς καὶ ἐπιβούλους ἐπαγαγὼν καὶ μῖσος ἐπεγείρας καὶ ἡδυπαθεία διαφθείρας καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας, τέλος δὲ ἄφνω καταλιπὼν οὕτως ἀπίστως καὶ προδοτικῶς· ἡ βελτίστη δὲ Πενία πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα καὶ μετ' ἀληθεί-

ας καὶ παρορησίας προσομιλοῦσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν ἔξ αὐτοῦ ἔμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ θωπεύων οὔτε συκοφάντης φοβῶν, οὐ δῆμος παροξυνθείς, οὐκ ἐκκλησιαστής ψηφοφορήσας, οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας ἀφελέσθαι δύναται ἄν.

§ 37. Ἐροφωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων τὸν ἀγρὸν τουτονὶ φιλοπόνως ἐργαζόμενος, οὐδὲν ὄρων τῶν ἐν ἄστει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιστα παρὰ τῆς δικέλλης. Ὡστε παλίνδρομος, ὦ Ἐρμῆ, ἅπιθι τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ ἐμοὶ δὲ τοῦτο ἱκανὸν ἦν, πάντας ἀνθρώπους ἠβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι.

ΕΡΜ. Μηδαμῶς, ὦγαθέ· οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγῆν. Ἄλλ' ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα καὶ μειρακιώδη καὶ τὸν Πλοῦτον παράλαβε. Οὔτοι ἀπόβλη τά ἔστι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.

ΠΛΟΥΤ. Βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; Ἡ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι;

ΤΙΜ. Λέγε, μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προσιμίων, ὥσπερ οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἐρμῆν τουτονί.

§ 38. ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μὲν ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὐτῷ πολλὰ ὑπὸ σοῦ κατηγορηθέντα· ὅμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς φῆς, ἠδίκηκα, ὅς τῶν μὲν ἠδίστων ἀπάντων αἰτίος σοι κατέστην, τιμῆς καὶ προεδρίας καὶ στεφάνων καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς, περίβλεπτός τε καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα καὶ περισπούδαστος· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἠδίκημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλες ἀνδράσι καταράτοις ἐπαινοῦσι καὶ καταγοητεύουσι καὶ πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι· καὶ τό γε τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδέδωκά σε, τοῦναντίον δὲ

αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεῖς ὑπὸ σοῦ καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς τῆς οἰκίας. Τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς χλανίδος ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμωτάτη σοι Πενία περιτέθεικεν. Ὅστε μάρτυς ὁ Ἐρμῆς οὐτοσί, πῶς ἰκέτευον τὸν Δία μηκέθ' ἦκειν παρὰ σέ οὕτως δυσμενῶς μοι προσενηγεμένον.

§ 39. EPM. Ἄλλὰ νῦν ὄρας, ὦ Πλοῦτε, οἷος ἦδη γεγένηται; Ὅστε θαρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις· σὺ δὲ τὸν Θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι.

TIM. Πειστέον, ὦ Ἐρμῆ, καὶ αὐθις πλουτητέον. Τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότεν οἱ θεοὶ βιάζονται; Πλὴν ὄρα γε, ἐς οἷά με πράγματα ἐμβάλλεις τὸν κακοδαίμονα, ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

§ 40. EPM. Ὑπόστηθι, ὦ Τίμων, δι' ἐμέ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαρραγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.

ΠΛΟΥΤ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς δοκεῖ τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν· σὺ δὲ αὐτοῦ περιμένε· ἀναπέμψω γὰρ σοι τὸν Θησαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖε. Σέ φημι, Θῆσαυρὸς χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτωῖ καὶ πάρασχε σεαυτὸν ἀνελέσθαι. Σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων. Ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑπεκστήσομαι.

§ 41. TIM. Ἄγε, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπίρρωσον σεαυτὴν καὶ μὴ κάμης ἐκ τοῦ βάθους τὸν Θησαυρὸν ἐς τοῦμφανὲς προκαλουμένη. Ὁ Ζεῦ τεράστιε καὶ φίλοι Κορύβαντες καὶ Ἐρμῆ κερδῶε, πόθεν τοσοῦτον χρυσίον; Ἡ που ὄναρ ταυτὰ ἐστι; Δέδια γοῦν μὴ ἀνθρώπου εὖρω ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίση-

μον, υπέρυθρον, βαρὺ καὶ τὴν πρόσοψιν υπερέχιστον.

ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλλιστον βροτοῖς·

αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν. Ἐλθέ, ὦ φίλτατε καὶ ἐρασιμώτατε. Νῦν πείθομαι γὰρ καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν· τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς κόλποις υπεδέξατο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγουσ καταρρέοντα ;

§ 42. Ὡ Μίδα καὶ Κροῖσε καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον, ᾧ γε οὐδὲ ὁ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. Ὡ δίκελλα καὶ φιλάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν· αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιάν, πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾶσθαι, τὸν αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανῶν ἔξειν μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ ταῦτα καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμειξία πρὸς ἅπαντας καὶ ἀγνωσία καὶ υπεροψία· φίλος δὲ ἢ ξένος ἢ ἐταῖρος ἢ Ἐλέου βωμὸς ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτιρᾶν δακρύνοντα ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ παρανομία καὶ κατάλυσις τῶν ἐθνῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἰς Τίμων.

§ 43. Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροὶ καὶ ἐπίβουλοι· καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν μίσημα· καὶ ἦν τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἢ ἡμέρα· καὶ ὄλωξ ἀνδριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δεχόμεθα παρ' αὐτῶν μήτε σπονδὰς σπενθόμεθα· ἢ ἐρημία δὲ ὄρος ἔστω πρὸς αὐτούς. Φυλέται δὲ καὶ φράτορες καὶ δημόται καὶ ἡ πατρις αὐτῆ ψυχρὰ καὶ ἀνοφελῆ ὀνόματα καὶ ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. Πλουτεῖτω δὲ Τίμων μόνος καὶ υπεροράτω ἀπάντων καὶ τρυφᾶτω μόνος καθ' ἑαυτὸν κολακείας καὶ ἐπαίνων φορτικῶν ἀπηλλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω καὶ εὐοχί-

τω μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὄμορος, ἐκσείων τῶν ἄλλων. Καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν δέη ἀποθανεῖν, καὶ αὐτῷ στέφανον ἐπενεγκεῖν.

§ 44. Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον, τοῦ τρόπου δὲ γνωρίσματα δυσκολία καὶ τραχύτης καὶ σκαιότης καὶ ὀργὴ καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ καταδιαφθειρόμενον καὶ σβεννύναι ἱκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι· καὶ ἢν τινα τοῦ χειμῶνος ὁ ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ τὰς χεῖρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα ὡς μηδὲ ἀνακῦψαι δυνηθεῖη· οὕτω γὰρ ἂν τὴν ἴσῃν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐγεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. Εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

§ 45. Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ· ἀγχόνῃ γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. Καί τοι τί τοῦτο; Φεῦ τοῦ τάχους. Πανταχόθεν συνθέουσι κεκοιμημένοι καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν ὀσφραίνόμενοι τοῦ χροσίου. Πότερον οὖν ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν εἰσάπαξ αὐτοῖς ὀμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο ὑπερορώμενοι; Τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. Ὡστε δεχόμεθα ἤδη αὐτοὺς ὑποστάντες. Φέρον ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ πρόφην ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας τὸν βρόχον, πίθους ὄλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμμηκώς. Ἄλλ' εὖ γε ἐποίησεν ἀφικόμενος· οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

§ 46. ΓΝΑΘ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον, ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; Χαῖρε Τίμων εὐμορφότατε καὶ ἡδιστε καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙΜ. Νῆ Δία καὶ σύ γε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀπάντων βορώτατε καὶ ἀνθρώπων ἐπιτριπτότατε.

ΓΝΑΘ. Ἄεὶ φιλοσκόμμων σύ γε. Ἄλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; Ὡς καινόν τι σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμβων ἤκω κομίζων.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἔλεγεία γε ἄση μάλα περιπαυθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ.

ΓΝΑΘ. Τί τοῦτο; Παίεις, ὦ Τίμων; Μαρτύρομαι ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ ἰοῦ, προσκαλοῦμαι σε τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον.

ΤΙΜ. Καὶ μὴν ἂν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προσκεκλήσομαι.

ΓΝΑΘ. Μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου· δεινῶς γὰρ ἴσχει μόν ἐστι τὸ φάρμακον.

ΤΙΜ. Ἔτι γὰρ μένεις;

ΓΝΑΘ. Ἄπειμι· σὺ δὲ οὐ χαιρήσεις οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος.

§ 47. ΤΙΜ. Τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναφαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώτατος. Οὗτος δὲ ἀγρὸν ὅλον παρ' ἐμοῦ λαβὼν καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν τοῦ ἐπαίνου, ὁπότε ἄσαντά με πάντων σιωπόντων μόνος ὑπερεπήνεσεν ἐπομοσάμενος ᾠδικώτερον εἶναι τῶν κύκλων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρόην εἶδέ με καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας δεόμενος, πλήγας ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

§ 48. ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας. Νῦν Τίμονα γνωρίζετε; Νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ συμπότης; Τοιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὕτως ἀχάριστος ὢν. Ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις καὶ ξυνέφηβοι καὶ δημόται ὁμῶς μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιτηδᾶν δοκῶμεν. Χαῖρε, ὦ δεσπότα, καὶ ὅπως τοὺς μιαροῦς τούτους κόλακας φυλάξῃ, τοὺς ἐπὶ

τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. Οὐκέτι πιστευτέα τῶν νῦν οὐδενί· πάντες ἀγάριστοι καὶ πονηροί. Ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζω, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπειγόντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα, ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλούτον. Ἦκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσω· καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον παραινέσεις ἄν.

TIM. Ἔσται ταῦτα, ὦ Φιλιάδη. Πλὴν ἀλλὰ πρόσθι· καὶ σὲ φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ.

ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτου αὐτόν.

§ 49. TIM. Ἴδου τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. Οὗτος ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλαντα μᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ πόλει—κατεδεδίκαστο γὰρ καὶ ἐδέδετο οὐκ ἀποδιδούς, καὶ γὰρ ἐλείψας ἐλυσάμην αὐτόν—ἐπειδὴ πρόφην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι φυλῇ διανέμειν τὸ θεορικὸν καὶ γὰρ προσήλθον αἰτῶν τὸ γινόμενον, οὐκ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με.

§ 50. ΔΗΜ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνειλεγμένος καὶ αἱ βουλαι ἀμφοτέρω περιμένουσι. Πρῶτερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σοῦ γέγραφα· «Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκράτιδου Κολυπτεύς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς κάγαθος, ἀλλὰ καὶ σοφὸς ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει, γενίκευσε δὲ πῦξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ «μᾶς ἡμέρας καὶ τελείω ἄρματι καὶ συνωρίδι ποικίῃ—».

TIM. Ἄλλ' οὐδὲ ἐθρώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗΜ. Τί οὖν ; Θεωρήσεις ὕστερον τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. «Καὶ ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρουσι πρὸς Ἀχαρναῖς καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοῖρας—».

§ 51. ΤΙΜ. Πῶς ; Διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα οὐδὲ προυγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ.

ΔΗΜ. Μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἶημεν ἀμνημονοῦντες· «Ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβουλευῶν καὶ στρατηγῶν οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τούτοις ἅπασι δεδόχθω τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ καὶ τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλάς καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ καὶ κοινῇ πᾶσι χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηναίων ἐν τῇ ἀκροπόλει κεκραννὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους τήμερον Διονυσίοις στραγδοῖς καινοῖς· ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ Λιονύσια—εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτοῦ ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλῃ».

§ 52. Τοῦτι μὲν οὖν σοι τὸ ψηφίσμα. Ἐγὼ δὲ καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῶ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα.

ΤΙΜ. Πῶς, ὦ Δημέα, ὅς οὐδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναί ;

ΔΗΜ. Ἄλλὰ γὰρ ὦ, ἦν διδοῖ θεός, ἐς γέωτα καὶ παιδοποιήσομαι καὶ τὸ γεννηθισόμενον—ἄρρεν γὰρ ἔσται—Τίμωνα ἦδη καλῶ.

ΤΙΜ. Οὐκ οἶδα, εἰ γαμήσεις ἐτι, ὦ οὔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων.

ΔΗΜ. Οἰμοὶ τί τοῦτο ; Τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς καὶ τύπτεις τοὺς ἐλευθέρους οὐ καθαρῶς ἐλευθέρους οὐδὲ

ἀστὸς ὢν; Ἄλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τά τε ἄλλα καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

§ 53 TIM. Ἄλλ' οὐκ ἐμπέπησται, ὦ μισθρέ, ἢ ἀκρόπολις ὥστε δῆλος εἶ συκοφαντῶν.

ΔΗΜ. Ἄλλὰ καὶ πλουτεῖς τὸν ὀπισθόδομον διορύξας.

TIM. Οὐ διώρονται οὐδὲ οὗτος ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦτα.

ΔΗΜ. Διορυχθήσεται μὲν ὕστερον ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.

TIM. Οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε.

ΔΗΜ. Οἴμοι τὸ μετάφρονον.

TIM. Μὴ κέκραχθι· κατοίσω χάρι σοὶ καὶ τρίτην· ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν ἂν πάθοιμι δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἄνοπλος, ἐν δὲ μισρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας· μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πύξ καὶ πάλην.

§ 54. Ἄλλὰ τί τοῦτο; Οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος οὗτός ἐστιν; Οὐ μὲν οὖν ἄλλος ἐκπετάσας γούν τὸν πώγωνά καὶ τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας καὶ βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασπασοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρίτων, οἶους ὁ Ζεῦξις ἔγραψεν. Οὗτος ὁ τὸ σχῆμα εὐσταλῆς καὶ κόσμος τὸ βᾶδισμα καὶ σοφρονικός τὴν ἀναβολὴν ἔωθεν μυστήρια ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν καὶ τῶν ἡδονῆ χαϊρόντων κατηγορῶν καὶ τὸ ὀλιγαρχεῖς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον καὶ ὁ παῖς μεγάλην τὴν κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ—τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα—καθ' ἅπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις προαρκάζων ὥσπερ ἴκτινος τὰ ὄψα καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γένειον ἀνάπλευσας, κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικε-

κυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήγων ὡς μηδὲ ὀλίγον τοῦ μυτιωτοῦ καταλίποι.

§ 55. Μεμφίμοιρος ἀεὶ, κἄν τὸν πλακοῦντα ὄλον ἦ τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ τι περ λιγνείας καὶ ἀπληστίας ὄφελος, μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ ἄχοι ὤδῃς καὶ ὀρχηστῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας καὶ ὀργῆς. Προσέτι καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι, τότε δὴ καὶ μάλιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτά φησιν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου πονηρῶς ἔχων καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις· καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς ἀληθείδος ἀμφοτέροις ἐπειλημμένον. Πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα ἢ θρασύτητος ἢ φιλαργυρίας· ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάνσοφόν τι χοῆμα καὶ πανταζόθεν ἀκριβῆς καὶ ποικίλως ἐντελής. Οἰμώζεται τοιγαροῦν οὐκ εἰς μακρὰν χρηστός ὢν. Τί τοῦτο; Παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

§ 56. ΘΡΑΣ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τούτοις ἀφιγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες ἀργυρίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνῶν πολυτέλων ἐλπίδι συνδενδραμῆκασι πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειξόμενοι πρὸς ἄνδρα οἷον σὲ ἀπλοῖκόν· καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν· οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἰκανόν, ὕφον δὲ ἡδιστον θύμῳ ἢ κάρδαμον ἢ εἴποτε τρυφήν, ὀλίγον τῶν ἄλων· ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουνος· ὁ δὲ τρίβων οὗτος ἦς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. Τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. Σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐστά-

λην, ὥς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ἐπιβου-
λότατον κτῆμα ὁ πλοῦτος, ὁ πολλοῖς πολλὰκις αἴτιος
ἀνηρέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γάρ μοι πέθοιο,
μάλιστα ὄλον ἐς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν οὐδὲν
ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦ-
τον ὄραν δυναμένῳ· μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡγαθέ, ἀλλ'
ὄσον ἐς βουβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς,
ἐμοῦ ὄρωντος μόνου.

§ 57. Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον
ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας μηδ'
ὄβολόν αὐτῷ ἀνείς, διαδιδούς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ᾧ
μὲν πέντε δραχμάς, ᾧ δὲ μνᾶν, ᾧ δὲ ἡμιτάλαντον· εἰ
δέ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι
δίκαιος· ἐμοὶ δὲ—καίτοι οὐκ ἐμαυτοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ'
ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις—ἱκανὸν εἰ
ταυτηνὴ τὴν πῆραν ἐκπλήσας παρὰσχης οὐδὲ ὄλους δύο
μεδίμνους χωροῦσαν Αἰγινητικούς. Ὀλιγαρκῆ δὲ καὶ
μέτρον χρῆ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα καὶ μηδὲν ὑπὲρ
τὴν πῆραν φρονεῖν.

ΤΙΜ. Ἐπαινῶ ταῦτά σου, ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν
τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κον-
δύλων ἐπιμετροῦσας τῇ δικέλλῃ.

ΘΡΑΣ. Ὡ δημοκρατία καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ
τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρῳ τῇ πόλει.

ΤΙΜ. Τί ἀγανακτεῖς, ὡγαθέ; Τί; Μῶν παρακέ-
κροσμαι σε; Καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον
τέτταρας.

§ 58. Ἄλλὰ τί τοῦτο; Πολλοὶ ξυνέροχοντα. Βλε-
ψίας ἐκεῖνος καὶ Λάχης καὶ Γνίφων καὶ ὄλος τὸ σύν-
ταγμα τῶν οἰμωξομένων. Ὅστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν
ταύτην ἀνελθὼν τῆν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω
πάλα πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους
ξυμφορήσας ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς;

ΒΛΕΨ. Μὴ βάλλε, ὦ Τίμων· ἔπιμεν γάρ.

ΤΙΜ. Ἄλλ' οὐκ ἀναμωπὶ γε ὑμεῖς οὐδὲ ἄνευ τραυ-
μάτων.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ
ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 9ῃ Ἰουνίου 1927.

ΑΡΙΘ. ΠΡΩΤ. 21426

Π ρ ὶ ς

τὸν κ. **Ἰωάννην Θ. Ρώσσην**,
συγγραφέα διδακτικῶν βιβλίων.

Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν, ὅτι δι' ἡμετέρας πράξεως τῇ 12 τοῦ παρελθόντος μηνὸς ἐκδοθείσης καὶ τῇ 27 τοῦ αὐτοῦ δημοσιευθείσης ἐν τῷ ὑπ' ἀριθ. 41 φύλλῳ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως ἐνεκρίθησαν τὰ βιβλία ὑμῶν α') **Λουκιανοῦ Ἀνάχαρσις καὶ Ἐνύπνιον** (κείμενον) καὶ β') **Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες καὶ Τίμων ἢ Μισάνθρωπος** (κείμενον) διὰ μίαν δεκαετίαν λογιζομένην ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1927—28.

Ἐντολῇ τοῦ Ὑπουργοῦ
Ὁ Διευθυντής
Ε. ΚΑΚΟΥΡΟΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον αὐθημερόν
Ὁ Τριμηναρχὴς
Κ. ΚΑΜΠΕΡΗΣ